

DIALOG

OTÁZKY • ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 320 ČERVENEC-SRPEN 2015 ROČNÍK 26 CENA 10,- Kč

48 let od internacionální pomoci

21. srpen 1968 dodnes vyvolává veliké emoce, kdy v individuálním i běžném společenském vědomí, nemluvě o oficiální ideologii a propagandě, vládně zcela falešná a negativně vyhraněná interpretace této historické události. U stoupenců a nositelů buržoazní a maloburžoazní ideologie to není nic neobvyklého. U těch, kdo se hlásí k marxismu a setrvávají na obdobných stanoviscích (že šlo o agresi a okupaci), je to dnes, po těch všech zkušenostech z dosavadního vývoje od roku 1989, na pováženou!

Příčiny „pražského jara“

Proto je na místě znovu připomenout, kdo vlastně „pozval“ vojska našich spojenců ze zemí socialistického společenství (z Varšavské smlouvy, dále VS), či a jaká politika si vynutila onen srpnový zásah - **internacionální pomoc**. Skutečnou odpovědnost za to nenese nikdo jiný než A. Dubček a jeho společníci ve vedení strany a státu. „Ústřední výbor KSČ jako nejvyšší orgán strany mezi sjezdy i jeho výkonné orgány přestaly plnit úlohu řídicího štábu při rozvíjení socialistické společnosti i při obraně jejich revolučních vymožeností. A. Dubček a jeho stoupenci (F. Kriegl, J. Smrkovský, Z. Mlynář, J. Špaček, O. Šik, O. Černík, Č. Císař, B. Šimon ad. - Z. K.), kteří si zmonopolizovali rozhodování ve vedení strany, paralyzovali činnost předsednictva i celého ústředního výboru KSČ. Znemohli přijetí účinných opatření v době, kdy to ještě bylo možné, a svým postupem vyklízeli nepřátelským a reakčním silám pozici za pozici. Tím se stupňovala a umocňovala troufalost a útočnost kontrarevoluce, zatímco postupně slabla, až prakticky zanikla, možnost jejího potlačení vnitřními politickými i mocenskými prostředky.“ (Poučení z krizového vývoje ve straně a společnosti po XIII. sjezdu KSČ, Praha, Svoboda 1971, s. 16, 17 - dále „Poučení“)

A jak se dále v „Poučení“ uvádí, jejich spojencem nejen z řad předního stranického aktivu, zejména z řad humanitní inteligence, byli: E. Goldstücker, M. Hübl, K. Kosík, A. J. Liehm, J. Pelikán, K. Kaplan aj., kteří trvale prosazovali totální „destalinizaci“ započatou XX. sjezdem KSSS. „Destalinizaci“, ve které šlo o naprosté převrácení, opuštění všech základních principů a hodnot nezbytných k vybudování socialismu jakými jsou: vedoucí postavení dělnické třídy a její avantgardy - komunistické strany; úloha socialistického státu jako nástroje diktatury proletariátu; marxisticko-leninská ideologie a její uplatňování prostřednictvím všech nástrojů masového působení; socialistické společenské vlastnictví výrobních prostředků a zásady plánovitěho řízení národního hospodářství; principy proletářského internacionálního a jejich důsledné uskutečňování v zahraniční politice, zejména v poměru k SSSR.

Nejen to, strategové center světového antikomunismu měli u nás i jiné své pomahače, „krajně reakční síly, jež se formovaly v takových organizacích, jako K 231 a Klub angažovaných nestraníků (KAN). Jejich programem byla likvidace vymožeností února 1948 a faktická likvidace socialismu. V čele ústředí K 231 byli K. Nigrin, J. Brodský, V. Paleček, O. Rámbošek a další, kteří většinou byli přímými agenty západních rozvědek. Zakladateli KAN byli kromě I. Svitáka spisovatel V. Havel a prof. V. Černý,

kteří měl těsné spojení s pouňorovou emigrací. KAN i K 231 měly úzké spojení se západními rozvědkami a dostávalo se jim nejen politické, ale i materiální podpory.“ („Poučení“, s. 13)

Důsledky „pražského jara“ a internacionální pomoc

Na jedné straně se nakonec vojenský zásah, přes všechny okolnosti, ukázal jako jediné možné, aby bylo zabráněno zavržení kontrarevolučního zvratu obnovou kapitalismu, jak k tomu u nás došlo v roce 1989. Zásah zabránil nejen obnově kapitalismu, ale i destabilizaci zemí socialistického společenství, jeho politicko-vojenských (VS) a ekonomických struktur (RVHP), což by vedlo k ještě větší rozpínavosti a agresivitě světového kapitalismu, imperialistických velmocí. Na straně druhé však - rovněž jako produkt deformací spjatých s chruščovským revizionismem a jeho XX. a XXII. sjezdem KSSS - nahrál dalšímu oslabení revolučního procesu u nás i ve světě. Sociálnědemokratická tendence uvnitř KSČ, šířená z jejich nejvyšších orgánů přinesla své trpké plody. Šlo mj. o to, že lid byl osudně zmanipulován oním negativním antisovětským prohlášením předsednictva ÚV KSČ (z 20. na 21. srpen 1968) a několikaměsíčním, intenzivním působením sdělovacích prostředků, které ovládla pravice v KSČ v bloku s antisocialistickými silami a nedovedl si proto vysvětlit, že snaha „obrodit socialismus“ byla zastavena tanky druhých socialistických států. Mnohým lidem se nechtělo věřit, že jde o kontrarevoluční proces. Tak došlo nejen k ještě většímu narušení přátelských vztahů našich národů k ruskému národu a Sovětskému svazu, ale i sama myšlenka socialismu byla ve vědomí řady lidí otřesena.

Vojenským zásahem byly rovněž zaskočeny západoevropské komunistické

strany. Jejich pozice se uvnitř kapitalistických společností ztížily. Důsledkem toho bylo prohloubení diferenačních tendencí a zformování „eurokomunistického“ proudu uvnitř těchto stran. Za této situace, při striktně dodržovaném dogmatu o „nedotknutelnosti“ závěrů a linie XX. a XXII. sjezdu KSSS, nebylo mezinárodní komunistické a dělnické hnutí schopno vypracovat důslednou, vědeckou analýzu vzniklé situace. Přesto „Poučení“ přineslo určitou základní orientaci v tom, k čemu u nás v letech 1968 - 1969 došlo a významně přispělo ke konsolidaci politické a ekonomické situace ve společnosti, k jejímu pozitivnímu, socialistickému rozvoji. Jeho závažným nedostatkem však je, že bylo v jisté míře poplatné scestným závěrům XX. a XXII. sjezdu KSSS, které šířily iluze o mírovém soužití se státy imperialistického bloku ovládaného Spojenými státy americkými.

Závěr

Zdůrazněme, že scénář „pražského jara“ jako proces plíživé kontrarevoluce, vyzkoušený ve druhé polovině 60. let u nás, byl při jisté modifikaci uplatněn od poloviny 80. let v hlavním článku řetězce světové socialistické soustavy, v gorbačovském SSSR. Nebylo proto náhodně, že jeden z nejpřednějších ideologů „pražského jara“ Z. Mlynář se z emigrace angažoval jako přítel a poradce M. S. Gorbačova, v perestrojce, v ideologii a politice „sovětského jara“. Dokonce se po jednadvaceti letech málem vše událo jako u nás v srpnu 1968, avšak v obráceném gardu, „naruby“. Vojska spojenectvého SSSR byla totiž připravena zasáhnout proti případným mocenským silám, jež by chtěly bránit ústavní pořádek, socialismus. Z jejich strany nemělo jít o obranu socialismu, ale o zástítu kontrarevoluce obnovující kapitalismus i u nás.

Redakce

Šestý a devátý srpen 1945! Data, na něž se nesmí zapomenout. Ve všech kalendářích měla by křičet s alarmující výzvou k nejvyšší bdělosti, co nejrozhodněji se stavět proti agresorům všeho druhu. A dnes - stačí se porozhlédnout a sledovat, co se děje na Ukrajině, v severní Africe, na Blízkém a Středním východě - čelit zejména hrozbám spojeným se snahami amerických imperialistů o kontrolu a plné ovládnutí světa.

Tehdy, před sedmdesátí lety, měsíc po kapitulaci hitlerovského Německa, z rozhodnutí jediné osoby, prezidenta USA Harry Trumana, barového klavíristy a fanatického křesťana, byla v několika minutách zničena uvedená japonská města. V Hirošimě si výbuch atomové bomby vyžádal 140 000 obětí civilního obyvatelstva, v Nagasaki 75 000 - s mimořádně vážnými zdravotními následky dalších statisíců. A proč se tak stalo? Podle verze americké administrativy proto, aby fašistické japonské císařství, jež si v dobovačné válce, kterou vedlo se stejně nevybíravými prostředky a krutostí jako Hitlerova Velkoněmecká říše, bezpodmínečně kapitulovalo. Stalo se tak, jak známo, až za měsíc, kdy už Japonsku ze severu hrozilo, že bude obsazeno pozemní armádou Sovětského svazu.

Ostatně, kdo jste využili omezené možnosti a shlédli dokumentární film režiséra Olivera Stonea „Americké století“ (v originále: „Historie USA, jak se dosud o ní nehovořilo“), mohli jste se přesvědčit, že

Hrůzný signál nebezpečí zániku života na Zemi

70 let od Hirošimy a Nagasaki

„komunistická propaganda“ nelhala, když tvrdila, že „užití jaderné zbraně nebylo vojenskou nezbytností. Vládnoucí kruhy USA tím sledovaly politické cíle, chtěly především demonstrovat svou sílu jako držitelů jaderného monopolu a zastrážit Sovětský svaz a další státy.“ (Malá Československá encyklopedie, heslo „Jaderné zbraně“, Academia 1986.)

A kdo měl to štěstí, že si mohl pořídit knihu Olivera Stonea a Petera Kuznicka, podle níž byl film natočen (The Untold History of the United States) dověděl by se i další zajímavé informace týkající se našeho tématu. Například co všechno předcházelo výrobě první nejhroživější hromadné zbraně a jak se vědci, v čele s Albertem Einsteinem, kteří ji zkonstruovali, nakonec postavili - když poznali, že Hitler ji už nestihne vyrobit - proti jejímu použití. Maršál. Roosevelt brzy po svém čtvrtém zvolení prezidentem zemřel a jeho nástupce, již zmíněný Truman, jeho snahy o mírový poválečný svět založený na respektování vůle národů toužících po míru zmařil. Stal se loutkou finanční oligarchie a jejího vo-

jenskopřumyslového komplexu, sil, jež z války zbohatly a které usilovaly o jediné: zabezpečit pozice, jež získaly, politickou mocí nad všemi kontinenty. Tak se již v samotném konci války zrodila „studená válka“, jak ji pak později - v březnu 1947 americký Kongres přijetím tzv. Trumanovy doktríny (provázené „druhou stranou mince“ - Marshallovým plánem) - oficiálně zformuloval a potvrdil. S tím, že Spojené státy jsou Prozetelností povolány „bránit“ demokracii a svobodu, tj. své vlastní zájmy, kdekoli ve světě a - pozor! - jakýmikoli prostředky!

Tak americký Kongres de facto legalizoval použití jaderných zbraní kdykoli v budoucnosti a proti každému, kdo podle momentálních vladářů USA bude překážet rozpínavému americkému imperialismu.

Je jasné, že podle strategů Pentagonu a ideologických hlídacích psů „demokracie“ a „svobody“ musel takovou překážku představovat především stát zrozený z Velké říjnové socialistické revoluce, SSSR. A všichni, kdo se rozhodli po jeho

Bedřich Engels

(† 5. 8. 1895)

Před sto dvaceti lety zemřel Bedřich Engels (* 28. 11. 1820). Byl nejbližším přítelem a spolupracovníkem Karla Marxe. Bez něho by K. Marx sotva mohl své historicky převratné dílo - vytvoření vědeckého socialismu - uskutečnit. Nejvýznamnější snad a nejproslulejší politický dokument všech dob, který právem lze považovat za nesmrtelný - Manifest komunistické strany - má dva autory, Marxe a Engelse. A třeba připomenout, že osnou pro jeho sepsání byly Engelsovy „Zásady komunismu“ z června 1847. Manifest jim dal příslušnou výrazovou formu, brilantně je rozvedl, což nepochybně bylo zásluhou K. Marxe. Díky tomu se stal mimořádně účinným nástrojem revolučních bojů pro celou nastávající epochu přechodu lidstva od kapitalismu k socialismu.

A co v této souvislosti připomenout a co je především zásluhou B. Engelse? Je to důležitá **obhajoba hlavních myšlenek Manifestu** v boji se všemi jejich nepřáteli - ať již byli mimo řady revolučního dělnického hnutí, nebo se vydávali za jeho představitele (revizionisté a oportunisté všeho druhu). Ne náhodou V. I. Lenin, který se nejvíce zasloužil o rozvinutí marxismu v období přechodu kapitalismu k jeho nejvyššímu stádiu, imperialismu, vyzvedal Engelsovo dílo „Anti-Dühring“. Byla to Leninova „nastolná kniha“, jak se

vyjádřil, měl ji vždy po ruce, na nočním stolku své ložnice. V ní nacházel odpovědi na obtížné otázky výstavby nové socialistické společnosti, jež probíhala v neobyčejně složité situaci a v úporném politickém a ideovém zápase, který Lenin musel svést v samotném vedení strany, již založil a která stála v čele mas budujících socialismus.

Připomínáme si výročí Engelsovy smrti a vyzýváme všechny skutečné komunisty, aby se začali do tohoto Engelsova díla. Je geniálním shrnutím toho, co nazýváme **marxismus**. Ve třech částech: první pojednává o filosofii, dialektickém a historickém materialismu (termín „historický materialismus“ je teprve z roku 1892), druhá o politické ekonomii, která objasňuje základy sociálněekonomické formace kapitalismu, o jeho vykořisťovatelský charakter, dnes tolik zamlžovaný; třetí odhaluje zákony výstavby socialismu založeného ne na práních a utopických fantasmagoriích s fetišem „čisté demokracie“, „abstraktního humanismu“, „spravedlnosti jako takové“, „svobody člověka“ apod., ale na vědě, střízlivém realismu, který přitom dovede docenit „revoluční elán“ mas, byť často spojený s tragickými omyly.

Připomeňme si tedy B. Engelse v nynějším našem boji s revizionismem a oportunismem. Můžete si být jisti: jeho dílo je stále živé, aktuální! **J. K.**

Používám výrazu „historický materialismus“ k označení onoho pojetí průběhu světových dějin, které konečnou příčinu a rozhodující hybnou sílu všech důležitých dějinných událostí hledá v ekonomickém vývoji společnosti, ve změnách ve způsobu výroby a směny a z toho vyplývajícím rozdělení společnosti na různé třídy a ve vzájemném boji těchto tříd.

(Z úvodu k angl. vydání „Vývoj socialismu od utopie k vědě“, 1892)

Dnes právě takoví lidé, kteří z „nestrannosti“ svého vyššího hlediska hlásají dělníkům socialismus povznesený vysoko nad jejich třídní zájmy a třídní boje a snaží se smířit zájmy obou protichůdných tříd, takoví lidé jsou buď nováčci, kteří se musí ještě mnoho učit, nebo nejhorší nepřátelé dělníků - vlci v rouše beránčím.

(Z Předmluvy k angl. vydání „Postavení dělnické třídy v Anglii“, 1892)

Pokud jde o „boj tříd“, ten nás zavádí zpět nejen ke „středověku“, ale dokonce až k vnitřním konfliktům starověkých republik: Atén, Sparty, Říma. Všechny tyto konflikty byly třídní boje. Od rozkladu prvobytných společenství byl boj mezi různými třídami, z nichž se skládá každá společnost, vždy velkou hnací silou dějinného pokroku. Tento boj ustane teprve tehdy, až zaniknou i samy třídy, tj. až zvítězí socialismus. Do té doby budou proti sobě stojící třídy stále spolu zápasit.

(Z dopisu italským socialistům, 1894)

vзору, zejména po příkladu dosud v historii nevidaného hrdinství, jež sovětský lid prokázal v boji na život a na smrt s bestialním Německem, vykročit na cestu skutečné demokracie a svobody - na cestu vedoucí k trvalému míru, bratrství mezi všemi národy, k důstojnému životu v tvořivé práci, bez vykořisťovatelů a utiskovatelů.

Jaké štěstí, že monopol na jaderné zbraně brzy padl, že v září 1949, když USA vytvořily NATO a na nohy opět postavily revanšisty v západních zónách Německa, provedl Sovětský svaz úspěšnou zkoušku své atomové bomby! Politika bezostyšného vydirání, jak ji nastolila Trumanova administrativa, dostala vážnou trhlinu. A definitivně mohlo být o jejím konci rozhodnuto po helsinské konferenci o bezpečnosti a spolupráci (1975). Studenoválečníci se však zmobilizovali a závěry historicky významného jednání inspirovaného L. Brežněvem zmařili. Tehdy, vzpomeňte si, se zvláště neblaze „vyznamenal“ Cartrův tajemník pro bezpečnost USA nám dobře známý Zb. Brzezinski; ano ten, který na jaře 1968 u nás instruoval stoupence „socialismu s lidskou tváří“, jak s „obrodou leninismu“ zničit reálný socialismus, jak Dubčeka & spol. znepřátelit nejen se SSSR, ale i s dalšími státy Varšavské smlouvy a jak tím zvítězit ve „studené válce“ bez války (without war).

(Pokařování na s. 2)

Hrůzný signál nebezpečí zániku života na Zemi

70 let od Hirošimy a Nagasaki

(Dokončení ze s. 1)

Pravda, k nezdaru helsinské porady přispěl i Brežněv samotný – svým podpisem tzv. třetího koše, který umožnil později Reaganovi & spol. „nasadit“ v zemích socialismu „naše lidi“ (tj. prodejné renegáty socialismu, zrádce, dokonce v nejvyšších patrech mocenského systému, ve vedení komunistických a dělnických stran). Je známo ostatně, že si nevybírali, z jejich hlediska, špatně. Gorbačov s Jakovlevem a Ševardnadzem splnili své úkoly na výbornou. A své stoupence toužící po moci měli i v dalších zemích socialismu – připomeňme u nás za všechny např. Ladislava Adamce.

Co říci závěrem? Že ti, kdo analyzují dnes minulost reálného socialismu a hledají příčiny jeho pádu, by neměli přehlížet, jak se Sovětský svaz a státy, které se kolem něho semkly, musely bránit nebezpečným nástrahám aktérů „studené války“, že jsme socialismus nebudovali v dějinném vakuu, ale pod neustálou hrozbou, že „studená

válka“ může se kdykoli změnit ve válku horkou. Nestalo se tak zřejmě díky rovnováze vojenských sil obou velmocí (co nás to stálo obětí!), a proto, že na obou stranách musel vládnout strach z použití jaderných zbraní. Jenže ve stínu této hrozby jsme budovali novou společnost, jejíž projekt vypracovali Marx s Engelsem. A který zásluhou V. I. Lenina a jeho žaka J. V. Stalina nabyl reálné podoby v bývalém carském Rusku a dalších zemích, včetně naší. S „deformacemi“? Nikoli! Nepoužijeme slovník nepřátel komunismu, tzv. antistalinistů. Nutně však s formami, jež určovala svérázná, ale mimořádně zajímavá doba třídní konfrontace v počáteční éře přechodu lidstva od kapitalismu k socialismu. Že to byla éra ostrého třídního boje? Zajisté. Revizionisté a oportunisté v komunistickém hnutí, kteří to (v rozporu s varováním K. Marxe a B. Engelse) nechápou a popírají, byli právě tou destruktivní silou, která porážce reálného socialismu nejvíce napomohla. **Jan Kubečka**

**Sobota 19. 9. 2015 od 10 hodin
Křížkova fontána, Výstaviště – Praha 7**

SLAVNOST HALÓ NOVIN

Americké ministerstvo obrany vydalo 1. 7. 2015 „Národní vojenskou strategii 2015“ (viz 2015 National Military Strategy). Dokument na 14 stránkách vysvětluje perspektivy budoucích válečných operací Pentagonu. Při čtení dokumentu naskakuje husí kůže.

V úvodu deklaruje předseda sboru náčelníků štábu generál Martin Dempsey: „Budoucí konflikty budou nastupovat mnohem rychleji, budou dlouhé a mnohem náročnější na technické vybavení sil na válčišti. Zvýší se i jejich vliv na americké území.“

Jako potenciální cíle pro americké vojenské akce jsou ve zprávě označeny čtyři státy: Rusko, ČLR, KLDK a Írán. Z nichž první tři vlastní jaderné zbraně. Přitom ruský jaderný potenciál je stejný, ne-li efektivnější než americký.

Hlavním bodem pentagonského herního návodu je nukleární konflikt. Kapitola III, bod A uvádí: „V případě útoku na USA americké síly zasadí zničující odvety nad takového rozsahu, aby přinutil nepřítel ke kapitulaci, anebo ho učinil neschopným pokračovat v agresi. Válka proti největšímu nepříteli bude vyžadovat využití všech možností síly národa...“

Poslední fráze naznačuje obnovu povinné vojenské základní služby, zrušené v roce 1975 po porážce ve Vietnamu. Její obnovu považuje zřejmě pro válku s Ruskem a ČLR Pentagon za pravděpodobnou.

V úvodu dělí dokument státy světa do dvou kategorií:

„Většina současných států, v jejichž čele stojí USA, jejich spojenci a partneři podporují fungování stávajících institucí a procesů, které prosazují prevenci konfliktů a respektování státní suverenity a lidských práv. Bohužel některé státy se pokoušejí revidovat klíčové aspekty mezinárodního řádu a jednat takovým způsobem, který ohrožuje naši národní bezpečnost.“

Takové dělení států (režimů) je komické.

Při prosazování svých zájmů Washington rutinně bagatelizuje autoritu mezinárodních institucí a narušuje mezinárodní právo, včetně Ženevských konvencí.

Na jeho politiku „prevenci konfliktů, respektování suverenity a obhajoby lidských práv“ je potřeba se ptát ma-

Americká vojenská strategie jako nástroj světové dominance je orientována nyní pouze proti Ruské federaci a ČLR

sakrovaného lidu Jugoslávie, Iráku, Afghánistánu, Libye, Sýrie, Jemenu, Donbasu a Latinské Ameriky na důsledky amerických invazí, bombardování, útoků bezpilotními letouny, destruktivních akcí CIA, válek vedených pod cizí vlajkou a občanských válek, vyvolaných a podporovaných Spojenými státy.

Pentagon dělí svět na dva tábory, na ten, který se pláží před Amerikou a na druhý, který si dovolí protestovat.

Podle dokumentu „Rusko nerespektuje suverenity sousedních států a je ochotno použít k dosažení svých cílů vojenskou moc. Írán usiluje o ovládnutí nukleárních zbraní a technologií balistických řízených střel, přitom sponzoruje terorismus. KLDK ohrožuje své sousedy balistickými raketami s nukleárními hlavicemi. ČLR vyvolává napětí v Asijsko - Pacifickém regionu.“

Americké pokrytectví každým duševně zdravým člověkem musí otrást. Žádná ze čtyř označených zemí se přímo ani nepřímo nepodílí na žádném válečném konfliktu ve světě. Přitom USA vedou nepřetržitě tradiční koloniální války, za pomoci svých lokajů z NATO, včetně Česka v Afghánistánu, vedou válku cizíma rukama (proxy wars) v Iráku, Sýrii, Jemenu, na Ukrajině proti Rusům, připravují se na intervenci do Libye a mají své vojenské síly dislokované na sedmi stech základnách ve stovce států světa.

NE novému „levicovému“ memorandu

Vláda „levicové“ Syrily a nacionalistického ANEL, s podporou pravicové Nové demokracie, sociálně demokratického PASOK (které vládly společně do ledna 2015), a středové POTAMI vkládá nové neúnosné protilidové břemeno na dělnickou třídu a další lidové vrstvy.

V noci 10. července předložila před plně parlamentní plénum otázku „zmocnění“ vlády ke sjednání nového, 3. memoranda protilidových opatření, vznášející následující dilema: pokračování protilidové politické linie nebo bankrot země a odchod z eurozóny.

Premiér Alexis Tsipras hájil své memorandum, Tsiprasovo memorandum, v podstatě s tvrzením, že protilidová opatření jsou přijímána kvůli opětovnému získání důvěry investorů a trhů.

V pět hodin ráno, 251 parlamentních poslanců odhlasovalo vládní návrh, zatímco celá parlamentní skupina KKE (15 poslanců; pozn. překl.) hlasovala proti. Celkové bylo 32 proti, 8 hlasovalo „přítomní“ a 9 bylo nepřítomných.

Tento vývoj, jenž opět odhaluje skutečnou tvář „levicově-vlastenecké“ vlády SYRIZA-ANEL, také odkrývá nepřijatelný postoj různých sil v zahraničí v posledních měsících, jež podporovaly vládu, včetně některých komunistických a dělnických stran, údajně ve jménu „solidarity s Řeckem“.

Generální tajemník ÚV KKE Dimitris Koutsoumpas v projevu před plným plénum Parlamentu, během diskuse kolem poskytnutí „zmocnění“ vládě, aby odsouhlasila nové, 3. memorandum, při promluvě k vládě zdůraznil: „Vždy jste byli příznivci politické nemorálnosti, oportunistu, což doslova a bez hlubšího teoretického rozměru znamená být oportunist a avanturista.“

Před pouhými deseti dny, v tomto sále, během diskuse o návrhu na referendum, vám KKE jasně vytkla, že vyzýváte lidi, aby se zúčastnili referenda s ANO či NE s pouhými povrchními rozdíly, kdy ANO i NE znamenaly přijetí nového memoranda, zřejmě horšího než ty, které jsme už viděli.

NE lidi jste přizpůsobili ANO nového memoranda.

Dokument Pentagonu připoštlí: „Zatím se o žádném z těchto států nedá předpokládat, že by vyhledával přímou vojenskou konfrontaci s USA nebo jejich spojenci. Nicméně všechny představují vážnou hrozbu...“

Dokument však nepřímo poukazuje na obsah těchto hrozeb a deklaruje:

Něco, co bylo potvrzeno téhož dne po referendu, když zbytek politických stran, těch, které podpořily ANO i těch, které podpořily NE, odsouhlasil nové memorandum, které bude ještě přísnější.

Byli jsme si jisti od začátku, že se to stane.

Ne proto, že jsme jasnovíci, ale proto, že vaše strategie, váš program, váš postoj vůči EU, eurozóně a kapitalistickým svazkům všeobecně, váš postoj, pokud jde o cestu vývoje a o systém, jemuž chcete sloužit, vás nevyhnutelně vedly, abyste bojovali na straně EU, ECB, IMF, velkokapitálu, monopolních skupin, o to, jak bude řízeno rozdělení koryt, jak bude sloužit jejich ziskovosti, jak nakonec snížíte příjmy lidí, jak ekonomicky snížíte cenu pracovní síly, jak vysajete lidi, aby paraziti systému prosperovali.“

Generální tajemník ÚV KKE, v odkazu na vládní dilema „protilidová dohoda, tj. memorandum, nebo Grexit“, zdůraznil: „Třetí memorandum bude také znamenat skutečný bankrot lidu. Samozřejmě o něco organizovaněji. Budeme mít barbarská protilidová opatření. S Grexitem uvidíme rychlé zblázdňování, bankroty lidí společně s bankrotem státu, bez východiska, chycení uvnitř hradeb EU, uvnitř stejné staré cesty kapitalistického vývoje.“

Právě proto mají ostatní strany historickou zodpovědnost, zvláště SYRIZA, která je dnes ve vládě a dostala důvěru lidí.

Skutečné východisko z krize a vývoj ve prospěch zájmů dělnictva a lidu vyžadují organizování lidí, jejich plnou přípravu, čestnou promluvu, jasné programy a postoje, aby se lidé sami rozhodli převzít moc a organizovat ekonomiku a novou společnost, mimo a daleko od imperialistických svazků, s centrálním plánováním, se společenským vlastnictvím bohatství, vyprodukovaného dělnickou třídou a lidmi.

Všechny ostatní volby jsou neúspěšnými pokusy sociálně demokratického vedení, údajně levicových vlád, jež ovládají systém v rámci kapitalismu a jež po šíření letmých nadějí a falešných očekávání vedou lid k velkému rozčarování, dělnické hnutí k ústupu, a posilují konzervativní

v tomto životním prostoru. Upevníme naše svazky s Austrálií, Japonskem, Koreou, Filipíny a Thajskem. Prohloubíme rovněž naše bezpečnostní vztahy s Indií, partnerství s Novým Zélandem, Singapurem, Indonézií, Malajsií, Vietnamem a Bangladéšem.

Americké vojenské operace byly v posledním desetiletí zaměřené na válku proti terorismu, kterou dokument o nové strategii překřtil na operace proti „Násilným extrémistickým sítím – ve zkratce VEO (violent extremist networks)“. Tímto termínem jsou označována všechna teroristická uskupení - Islámský stát, Al - Kajdá a její odnože jako An Nusra v Sýrii, Talibán a další islámské skupiny na Středním Východě a v Severní Africe.

Dokument dále pokračuje: „Dnes a v nejbližší budoucnosti musíme věnovat větší pozornost hrozbám od států... Budoucí konflikty se mohou ukázat jako nepředvídatelné, nákladné a stěžejí zvládnutelné.“

Zpráva v závěru sumarizuje: „V současnosti je pravděpodobnost zatažení USA do války s většími mocnostmi nízká, ale zvyšuje se. Pokud by k něčemu podobnému došlo, důsledky by byly nesmírné.“

Zřejmě jde o deklaraci, kterou je potřeba chápat tak, že perspektivy americké války s Ruskem nebo ČLR stále existují a to i přesto, že následky takové války budou devastující a to jak pro přímé účastníky konfliktu, tak i pro celé lidstvo, které čeká nukleární holocaust.

Budoucnost narýsována v dokumentu o americké strategii by mohla být posuzována jako výplod šilence, pokud by nešlo o oficiální dokument imperialistické velmoci, která nezná žádné jiné východisko z globální krize a ani ho nechce hledat. Poněvadž politickoekonomická cesta, k prosazení a udržení globální nadvlády skončila ve slepé uličce, hledá imperialismus východisko v hrozbách rozpoutání všeobecné jaderné války. **K. K.**

a dokonce extrémně reakční trendy mezi lidovými silami.“

V odkazu na zapletení „řeckého problému“ do meziimperialistických rozporů D. Koutsoumpas poznamenal: „Často představujete »krutého« Schäubleho jako jediného oponenta, Schäubleho, který zastupuje významnou složku německého kapitálu, a přáteli Řecka jsou čas od času USA a MMF, a teď Francie, zaměřující se na přeorganizování státního dluhu.“

Ani americký, ani francouzský, ani německý kapitál jsou přátelé lidu. Požadují rozbití práv a příjmů lidí. Soutěž mezi nimi je vedena na půdě kapitalistické krize a v hluboké nerovnosti, jež prostupuje tvrdé jádro eurozóny. USA a Německo bojují o nadvládu v Evropě; MMF, Francie a Německo o budoucnost eurozóny. Do tohoto střetu jsou zapojeny složky domácího kapitálu, průmyslníci, bankovní a rejdářské skupiny.

Dokud budeme zapleteni v této nebezpečné síti rozporů, všechny alternativy budou pro lidi noční můrou: buď protilidová smlouva/memorandum, nebo státní dluh nebo Grexit nebo dokonce možnost války v širší oblasti.“

Generální tajemník zdůraznil následující, pokud jde o budoucí vývoj:

„Navzdory dočasnému kompromisu tendence k vyhánění moci zůstává silná. To se netýká jen Řecka, ale všech zadlužených zemí. Lidé nesmí volit mezi bankrotem pod eurem nebo bankrotem s drachmou.“

Rozhodující řešení ve prospěch lidí vyžaduje skutečný přelom, jenž nemá nic společného s fingovanou roztržkou, již se zaklínají určité síly uvnitř Syrily, když obhajují odchod Řecka pouze z eurozóny. Ti, kteří tvrdí - včetně sil Syrily i dalších nacionalistických, reakcionářských sil z jiného hlediska - že odchod Řecka z eurozóny, se znehodnocenou měnou, dá podnět ke konkurenceschopnosti a růstu a bude mít pro lidi pozitivní následky, lid záměrně podvádějí.

Vyhledky Řecka coby kapitalistické země s národní měnou neznámená rozchod ve prospěch lidí. Ty politické síly, které prosazují tento cíl jakožto řešení nebo přechodný cíl k radikálnímu změně (takové jako „Levicová platforma Syrily, ANTARSYA i další ultrapravicové, fašistické síly v Evropě) vlastně hrají hru určitých složek kapitálu.

Takže my nevybíráme, zda zkrachujeme pod eurem nebo s drachmou, pod vnitřní nebo vnější devalvaci.

Z tohoto důvodu nevolíme mezi memorandumem a Grexitem. Protože existuje alternativní řešení, pokud lidé bojují za rozchod s EU, kapitálem a jejich mocí. Můžeme například zrušit závazky EU, jež zavazují stagnaci v domácí produkci, od cukru a masa po stavění lodí a mnoho dalších sektorů.

Můžeme využít rozporů mezi imperialistickými centry a dosáhnout mezinárodních dohod se vzájemným prospěchem pro Řecko pod lidovou mocí, jež bude vyvážena z EU a NATO. Můžeme vydláždít cestu k uspokojení potřeb lidí, pokud budeme postupovat k zespolštění monopolů, výrobních prostředků, s vědeckým celonárodním plánováním ekonomiky.“

Závěrem D. Koutsoumpas podotkl, že KKE vyzvala pracující, aby ve ulicích a na pracovištích organizovali protiútok proti novým destruktivním opatřením.

Odpoledne téhož dne (pátek 10. července) PAME zorganizovala masová shromáždění v Aténách a v dalších velkých městech po celé zemi proti třetímu „levicovému“ memorandu protilidových opatření. Do demonstraci se zapojily odborové svazy, lidové výbory, ženská sdružení a seskupení, masové organizace a bojové výbory samozvinitelů a řemeslníků, a také studenti, čili ti, kteří byli napadáni opatřeními koaliční vlády. Ti všichni deklarovali: „Dost! Existuje jiná cesta ve prospěch lidí.“

D. Koutsoumpas, který se zúčastnil masového shromáždění PAME v Aténách, prohlásil: „Už nemůžeme ztrácet čas. Pracující musí organizovat svůj boj, prosazovat své požadavky a organizovat lidové aliance.“

KKE 1. 7. 2015; www.solidnet.org
Překlad: V. S.

1. 8. 1975 podepsali představitelé 35 států světa v Helsinkách smlouvu, která měla zajišťovat mírové soužití socialismu s kapitalismem. Komunističtí lidé nepožadovali za podpis žádné ústupky, jako například zrušení ekonomického embarga, které bránilo rozvoji ekonomik států, v jejich čele stáli. Považovali smlouvu za svůj úspěch a zřejmě předpokládali, že ke zrušení sankcí postupně dojde.

8. 7. 2015 byla na zasedání Parlamentního shromáždění OBSE přijata rezoluce proti Rusku.

Zasedání bylo svoláno k 40. výročí podpisu „Závěrečného aktu o bezpečnosti a spolupráci v Evropě“.

Byl by to unikátní dokument, pokud by představitelé socialistického společenství měli na paměti, že s představiteli imperialistických států nelze uzavírat smlouvy, protože ti se je apriori nechystají plnit.

V mezinárodněprávní oblasti vycházel dokument z politických a teritoriálních výsledků druhé světové války. Byly zformulovány zásady vzájemných vztahů mezi státy, nedotknutelnost poválečných hranic, dodržování teritoriální celistvosti států, nezasaňování do vnitřních záležitostí států.

Ve vojenskopolitické oblasti byla přijata opatření k upevnění vzájemné důvěry (včasné uvědomování o vojenských cvičeních a velkých přesunech vojsk, dohodnutá přítomnost inspektorů na vojenských cvičeních) a o mírovém řešení sporných otázek.

V ekonomické oblasti byly odsouhlaseny základní sféry spolupráce v oblasti hospodářství, vědy, techniky a ochrany životního prostředí.

V humanitární oblasti byly přijaty závazky k otázkám lidských práv a základních svobod, včetně svobody pohybu, kontaktů, informací, kultury a vzdělání, práva na práci a zdravotní zabezpečení.

Vedení KSSS a komunistických stran socialistických států považovalo tento dokument za přirozený výsledek vývoje mezinárodních vztahů ve světě. V roce 1975 byl SSSR tak silný, jako nikdy

předtím. Vedení KSSS předpokládalo, že tyto podmínky donutí západní imperialismus hledat a dodržovat cesty mírového soužití se Sovětským svazem a socialistickými státy.

A na první pohled se to tak skutečně jevílo. Nicméně vedení KSSS bylo natolik důvěřivé, že se ani nesnažilo sledovat pozadí celého procesu a uvědomit si, jaké cíle světový imperialismus sledoval. Nedokázalo určit tři zásadní fakta, že:

- se stávající typ „tržní společnosti“ nevyhnutelně orientuje na vytvoření globální imperialistické diktatury;

- světová plutokracie je světovým dravcem, který nebude tolerovat existenci samostatných silových center;

- helsinský závěrečný akt využije světový imperialismus jako kamufláž k systematickému rozbití světové socialistické soustavy.

Vláda Ruska, jako právní nástupce SSSR, se dlouho nemohla zorientovat v tomto bludišti a vytvořit samostatnou koncepci zahraniční politiky (a v podstatě si i nyní činí plané naděje).

Ještě dlouho po pádu SSSR se vláda snažila využívat potenciál OBSE k řešení evropských krizí, přestože i nepřítomnému pozorovateli bylo zřejmé, že po rozbití SSSR a socialistické světové soustavy světový imperialismus nepotřebuje helsinský závěrečný akt, ani OBSE.

Po rozbití SSSR již imperialismus nic nebránilo v rozpoutávání válek a barevných revolucí, přemísťování hranic evropských států a vydírání některých vlád vykonstruovanými rezolucemi o „nedodržování lidských práv“.

V těchto podmínkách připomínalo vystupování ruské delegace na fórech OBSE házení hrachu na zeď.

Imperialismus dosáhl svých cílů a nevyhodil OBSE na smetišť pouze proto, že se mu tato organizace zcela hodí k vedení informační války proti Rusku.

40. jubilejní zasedání Parlamentního shromáždění OBSE potvrdilo nezvratný přerod této organizace, která již nemá žádný vztah ani k bezpečnosti, ani ke spolupráci v Evropě.

Nyní si OBSE může vydat inzerát: „Plníme všechny rozmary amerického klienta.“

Rezoluce, kterou přijalo Parlamentní shromáždění 8. 7. 2015, odsuzující Rusko za „akty vojenské agrese proti Ukrajině“ – není prvním dokumentem tohoto druhu. V posledním období jsou podobné rezoluce vyráběny na běžícím pásu.

A co na to Moskva? Nejdříve, v marne naději, že se situace může změnit, zaplatila svůj roční příspěvek 10 milionů USD. Pak ale, když finská vláda odmítla poskytnout vstup do Helsinek předsedovi ruské Státní Dumy Sergeji Naryškinovi, na kterého se vztahuje americké a evropské sankce, odmítla účast na zasedání celá ruská delegace a Rusko nadále bez protestu naslouchá proudům lži, které se na ně valí v naději, že nakonec tato zdrženlivost pomůže zastavit ukrajinské útoky na Donbas.

Paralelně s tím vyhlásilo Turecko krymskou tatarskou menšinu za subjekt svých národních zájmů, s odvoláním na historický společný původ.

Přítom historický svazek Rusů v Rusku a na Ukrajině je průkazný a není ho potřeba dokazovat a oblast Novorosi je nespornou sférou národních zájmů Ruské federace.

Představitelé ruské vlády často hovoří o tom, že by nechtěli ztížit složitou situaci na jednáních „Minsk-2“.

Komu jsou však potřebná jednání, na kterých si Kyjev dělá z Rusů vyložené legraci s cílem uskrtit revoluci v Donbasu, dostat ho pod svou kontrolu a prezentovat ho Spojeným státům a NATO jako své vítězství nad Ruskem.

Vytrvalými lžemi usiluje prezident Porošenko o obnovení válečného konfliktu. Musí Rusko čekat na okamžik, kdy zahájí, Evropou, USA a NATO přezbrojena ukrajinská armáda ofenzívu proti Donbasu?

Jsou Putin a Rusko na tom tak špatně, že nedokážou vyhlásit Donbas za zónu svých národních zájmů? Obnova rozbitého, ale samostatného Donbasu by byla pro Rusko určitě levnější než ústupky světovému imperialismu, který válku proti Rusku, prostřednictvím Ukrajiny, rozpoutal.

K. K.

Horké léto

Rekordní počet tropických dnů s teplotami vyššími v Česku než ve středomořských letoviscích, v řekách odkrývané „hladové“ kameny ukazující nebyvalé sucho, mnohonásobně vyšší počet požárů – nejenom toto jsou projevy letošního léta, jehož „rozmary“ by si nepřály ani hrdinové prózy Vladislava Vančury. Kromě výkyvů počasí, jež přicházejí o desítky let dříve, než očekávali odborníci na globální oteplování, jde především o neutuchající hrozby války s Ruskem, ofřesy státu, jenž je považován za kolébku evropské kultury (Řecku je věnovaná příloha, proto se mu nebudu více věnovat), obav y terorismu IS, vlny uprchlíků zaplavující EU...

V zákulisí světového věni si katolická církev pilně sbírá plody z restitucí darovaných jí předcházející pravicovou vládou, proti nimž ČSSD sice slovně brojila, ale po příchodu do vlády je poslušně provádí. V katolické církvi nikdy nebyli žádní troškaři. Nstačí jí miliardy zákonem prisouzených „náhrad“, šmátrá po dalších a dalších majetcích. Nyní se například soudí o vydání díla nevyčíslitelné hodnoty „Madona z Veveří“ faře ve Veverské Bítýšce. Velkolepý obraz z roku 1350 vytvořil geniální umělec, jehož jméno nám historie nezachovala a známe ho jen pod označením Mistr vysebrodského oltáře. Madoně se mohou obdivovat zájemci z celého světa v pražské Národní galerii, kde je dobře opatrována a sřezena. Z vůle církve či přesněji její zvlí má skončit v malé diecézní galerii. Při schvalování zákona byla veřejnost chlácholena, že na převádění národního bohatství církvi bude dohlížet speciální komise. Nyní se o její činnosti cudně mlčí. Má být chamtivým katolíkům ponechána volná ruka při vybírání z našich národních pokladů?

Katolické spiknutí v EU?

Margaret Thatcherová, bývalá britská premiérka, definovala často Evropu jako společenství „pod tlakem katolického spiknutí“. Věděla, že mnozí otcové projektu sjednocení Evropy, např. Adenauer, Delors či Schuman byli praktikující katolíci. Uvedl to španělský spisovatel Javier Sierra roku 2007 v knize „La ruta prohibida y otros enigmas de la historia“ (české vydání z 2012 vyšlo pod názvem „Záhady historie, které řídí naše kroky“), kde jednu kapitolu věnoval původu modré vlajky se dvanácti hvězdami v kruhu. Zdůraznil, že příklon Rady Evropy k domnělé laické vlajce byl mistřným tahem katolíků.

Poprvé byla vztyčena před bruselským sídlem Evropské komise 29. 5. 1986, když za symbol všech Evropanů byl akceptován návrh vlajky přijatý Radou Evropy v roce 1955. Vítěz konkursu alsaský umělec Arsen Heitz až takřka po 50 letech v časopisu Lourdes Magazine určený pouťovníkům k nejznámějšímu svatostánku Francie prozradil: „Z boží vůle jsem dostal nápad vytvořit modrou vlajku, na které by se vyjímalo dvanáct hvězd známých z příběhů neposkvrněného početi... Evropská vlajka je tedy vlajkou Ježíšovy matky, která se zjevila na nebesích korunována 12 hvězdami“. Malíř připomněl citát z 12. kapitoly Apokalypsy: „Na nebesích se zjevilo velké znamení. Žena oděná do Slunce, s Měsícem u nohou a korunou o 12 hvězdách“.

Ikdyž evropští politici tvrdili, že „dvanáctka reprezentuje všechny evropské národy právě tak jako 12 znamení zvěrokruhu představuje celý vesmír“ (tehdejší generální tajemník Rady Ludovico Benvenuti) a mnozí lidé si naivně přisvojovali jednu vlajku pro svou zemi, jako je tomu u vlajky USA, mariánský původ vlajky rozpoznal už roku 1955 viceprezident Rady Evropy, křesťanskodemokratický poslanec Robert Bichet s odkazem na autora mariánských zbožných knih Di Salese: „Dvanáctka je symbolem dokonalosti a úplnosti jako je 12 apoštolů, 12 synů Jákobových...“.

Javier Sierra připomněl, že papež Jan Pavel II. sice kritizoval Evropskou ústavu, že nerespektuje „křesťanské kořeny“, ale taktně se vyhnul jakékoli zmínce o vlajce, aby nedráždil ateisty či protestanty. Wojtyła snil o obsahu encykliky Jana XXIII. Pacem in terris: „Sjednocená Evropa bude největším katolickým superstátem, jaký kdy svět poznal.“

Bojujme s kapitalismem a nikoli s uprchlíky

Nebezpečí ambicí církvi, zejména katolíkům, v EU umocňuje letošní příval migrantů z Afriky a Asie. Jak káže pater Halík a jemu podobní, máme prý „morální dluh vůči běžencům, také jsme utíkali a všude nás vítali s otevřenou náručí“. Kdo od nás přechal do zahraničí? Žádní bezdomovci s HIV, leprou, cholerou, tuberoou či tyfem. Nebyli jich miliony ani statisíce, utíkali spisovatelé, zpěváci, herci, režiséři či lékaři, jen málo dělníků, slávačů, horníků, dlaždičů či popelářů... A vítali je na Západě z fondů antikomunistických centrál.

Problém uprchlíků je důsledek politiky kapitalistických, kdysi kolonialistických velmocí a zejména USA. Obamova vláda stejně jako její předchůdci svrhává jí nepohodlné režimy a uvolňuje prostor islámskému středověku. Lidé utíkají před kapitalismem rozpoutanými válkami, ale zneužívají toho i islámští teroristé či mafiánští převaděči. Těm je jedno, koho propašují. Jak prohlásil představitel Konga v OSN Serge Boret Bokwango: „Afričané, jež nyní vidím v Itálii, jsou doslova vyvrhelové a odpad Afriky. Prodají cokoli a kohokoli a zku*vi i sami sebe.“

Vedení EU dokáže být rádobý tvrdé vůči Rusku či Řecku, ale nikoli vůči vlnám migrantů. Dohody o vracení běženců se neplní, pohraniční státy schengenského prostoru nápor běženců nezvládají a ploty z ostatného drátu budované na maďarských hranicích jsou spíše symbolem než řešením. Německo či Rakousko byly tak dlouho „tolerantní“, až jim to přerostlo přes hlavu. Je znám nedávný soudní případ jednoho vídeňského penzisty, jenž byl obviněn sousední muslimskou mešitou z urážky islámu, protože si v pátek při jejich svátku zpíval při sečení trávy na svém pozemku. V Německu uvolnily pro běžence sociální zařízení pro vlastní občany, domovy důchodců, nemocnice či hotel, jemuž umřel majitel bez dědiců. Nelze se pak divit růstu nespokojenosti, nejde vždy o xenofobii a rasismus. Politikou kapitalistických úřadů sílí obavy veřejnosti. Jaké mohou být dopady, upozorňuje fotografie, již jsem nedávno dostal mailovou poštou. Jsou na ní portréty severoamerických Indiánů a titulek říká: „I oni měli problémy s imigranty!“ Vše nasvědčuje tomu, že reakce EU je součástí tajných plánů kapitalistických elit na snížení populace a její všestrannou degradaci.

Zazvonil zvonec a pohádce je konec

Federální dluh USA v poměru k HDP dosahuje podobně úrovně jako je dluh Řecka. Rozpočtový deficit USA meziročně vzrostl o 43 % z 37 miliard USD na 53 miliard. Celková zadluženost USA již před dvěma lety přesáhla 17 300 miliard dolarů. Americe ovšem nehrozí ztráta důvěry investorů a odliv kapitálu, jelikož sama určuje pravidla na globálním hřišti. Zatím. A na Wall Streetu věří, že tomu tak bude provždy.

Naproti tomu Rusko je jednou z nejméně zadlužených zemí světa. Jeho celkový zahraniční dluh klesl téměř o 130 miliard a činí necelých 600 miliard dolarů. Býť cena ropy a plynu je na poloviční úrovni než minulý rok a Rusko se podle amerických ekonomických inženýrů již mělo zhroutit, rubl je přes sankce a ratingy nejvíce posilující měnou světa. Z prosincového pádu 1:80 rublům za dolar se za pár měsíců dostalo na kurs 1:50.

USA natiskly peníze a část rozdaly. Trh to přijal, protože si z toho kus uloupil kdekdo. Dolar ovšem ztvrdl a problém USA vyřešily razantním deficitem. Euro americkou měnovou linií následovalo a s ročním zpožděním také Evropa položila práci vymyšlenými penězi. Prostě jedna kapsa prázdná, druhá vyspaná a přibyla třetí, děravá... Pohádka bratří Grimmů skončila, stoleček zadarmo se už v USA neprosťe.

Čína v posledních měsících horečně prodává americké státní dluhopisy za stovky miliard dolarů a zbabavla se již půl bilionu dolarů. Ještě výraznější výprodej dolarů očekávají finanční experti v Římu. Podle mnohých to může být počátek konce dolaru jako světové rezervní měny.

Ilija Jihlavský

Dva tisíce členů na sjezdu solidarity

Belgická strany práce (PTB): „**Je čas změny na společnost, jež patří nám.**“

Dva tisíce členů Belgické strany práce (PTB) a desítky hostů se shromáždily v sobotu 13. června v bruselském Expo na prvním sjezdu strany poté, co strana získala křesla ve federálním parlamentu (2 křesla, 25. května 2014; pozn. překl.). Na sjezdu, plném nadšení, byly předloženy nové orientace PTB a do svého druhého funkčního období byl za předsedu strany zvolen Peter Mertens.

Peter Mertens dostal 93,9 % hlasů. Tento široký konsensus připsal důvěře, jakou členové strany mají v její nové orientaci od Sjezdu obnovy v roce 2008. „Obnovy, jež umožnila vstup společenského vzduchu do parlamentů“, radoval se Raoul Hedebeow, národní mluvčí PTB.

Potlesk ve stoje pro řečníky z Řecka a Španělska

Sjezd solidarity PTB proběhl pod praporem nového větru, vanoucího Evropou, a rostoucího odporu vůči úspornostní politice EU. Dikaios Psitakos z řecké platformy Solidarita pro všechny a José Enrique Alonso Velasco, mladý komunistický aktivista ze španělského Burgasa, se dočkali potlesku vstaje. Solidarita v Evropě je živá a dobrá a byla cítit i v bruselském Expo.

Podobně byli pozváni různí řečníci z belgické občanské společnosti coby odraz nových orientací PTB. Publikum v přeplněném sále silně ocenilo projevy Wernera Van Heetveldeho z FGTB (sociálně demokratický odborový svaz), Ferre Wyckmanse z CSC (Křesťansko-demokratický odborový svaz), Ilse De Vooghtové z ženského hnutí Femma, and Natalie Eggermontové, mluvčí hnutí Climate Express.

Rozřucení k nezávislé střední třídě a k pracujícím v zemědělství

PTB předložila své nové orientace pod názvem „Rozšiřování, spojování, prohlubování“. „Zůstáváme samozřejmě stranou dělnické třídy“, řekl Peter Mertens. „Ale tato dělnická třída je už mnohem rozmanitější než v minulosti. Vedle dělníků z továren chceme, mezi jinými, také organizovat ošetřovatelky, učitele a dočasné dělníky.“

A co je překvapivější: strana se chce dostat i do dalších skupin, jako je nezávislá střední třída a zemědělní dělníci. „Nejsou to pekaři, květinářky nebo biologičtí zemědělci, kdo vkládá tučné zisky na tajná konta ve Švýcarsku. Naši stranu oslovuje stále víc drobných a nezávislých podnikatelů. Dělnická třída, mládež, rolníci i nezávislí potřebují pokrokové spojenectví, aby byli silnější trvá i v tvář společnému nepříteli.“

Zvláštní pozornost ekologii

„Rozšiřování také znamená rozšiřovat naši vizi“, prohlásil předseda PTB. Ohlédněme se za témata, která nás učinila známými: daňová spravedlnost, penze, energie, platy, zdraví. Ty našimi pevnými body zůstávají. Ale zároveň se musíme mnohem víc soustředit na demokracii, mír, kulturu, rozmanitost, antirasismus, znečištění a klimatické změny. To vše se stalo součástí naší DNA.“

PTB především chce přikládat větší prioritu ekologickým problémům. „Politický svět příliš dlouho otálel a kupčil s problémem klimatu, vyplýval spousta času. Ale status quo už je nepřijatelný. A není to trh, kdo vyřeší zhoršování klimatu. Musíme bojovat za právo na přírodní rozmanitost a snesitelnou planetu. Tímto sjezdem PTB potvrzuje, že sociální a ekologické zápasy jsou ruku v ruce“, řekl Peter Mertens.

PTB se obnovuje: mladší, ženštější a rozšířenější

Jiná významná- a asi méně očekávaná- debata na sjezdu: místo žen ve straně. Sjezdoví delegáti se rozhodli zavést kvóty pro ženy v národním vedení strany. Mertens: „Jsem šťastný, že jsme odhlasovali toto opatření, jako opatření, jež si může vynutit změnu a pomůže nám dostat do vedení četné mladé a talentované ženy. PTB se obnovuje a rozšiřuje, s mnoha mladými muži a ženami. Dvě třetiny členů nové Národní rady jsou nováčky. Chceme sestavit nadšený tým 45 lidí z celé země, aby pokračovali v rozšiřování, propojování a prohlubování naší práce.“

Raoul Hedebeow v projevu k účastníkům sjezdu vyslal vzkaz Paulovi Magnetteovi z PS (sociálně demokratická strana): „Paule, nesouhlasíme spolu často, ale v jednom máš pravdu: levice nikdy nevymře, a je přítomna tady a teď, v tomhle sále.“

Je naléhavé změnit tento svět „každého po svém“ na svět „nás“

Na konci sjezdu solidarity byla zdůrazněna důležitost prohlubování. V této době nejistoty a stresu stále víc lidí hledá své místo ve společnosti, pro svou identitu, aby pochopili svět, jenž může pročitit tlustý příkrov povrchnosti a zmatení“, prohlásil předseda PTB. „Potřebujeme jiný způsob nahlížení na svět a na planetu Zemi, změnu vzoru. Lidé hledají jiný způsob, jak řídit ekonomiku a znovu nabýt svobodu ke společnému vybudování smysluplného života. Společnost, jež funguje podle potřeb lidských bytostí, při respektování životního prostředí. To je naše vize nového socialismu, socialismu číslo 2.0. To je společenská debata, již vedeme. Protože je naléhavé změnit tento svět „každého po svém“ na svět „nás“. Ve světě „každého po svém“ jsou lidé sami a zranitelní. Ve světě „nás“ jsme spolu, na vlastních nohou a silní.“ V. S.

Dopis Čecháčkovi aneb není práškač jako práškač

Nedalo mi to, můj Čecháčku, musel jsem zase jednou po delší době sednout k psacímu stolu a sdělit Ti své dojmy z mimořádně zajímavého pořadu, který jsem sledoval 21. července po polední sestě (15.55 h) na ČT 2. **O Ronaldu Reaganovi.** Americký filmový dokument. Za týden bude pokračování, tak abys to nezmeškal! Hospodu tentokrát odlož. Budeš mi děkovat a litovat, že neviděl první díl. Ty, který miluješ Ameriku, její vlajkou se pyšníš i na zadku a který jsi tolik trpěl, když jsi rokoročil musel pochodovat na prvního máje, řvát „Ať žije KSČ“ a mávat přitom přiděleným rudým praporkem s tou jejich hvězdou, srpem a kladivem!

Ale abych Ti řekl, co mě tak zaujalo, když jsem ten pořad sledoval. Je to Reaganova nelehká cesta do Bílého domu. Byl z chudých poměrů, jeho otec byl věčně opilý, ale, jak už to v Americe, v zemi nespočetných možností, bývá, jeho syn se neztratil a svou houževnatostí se nakonec k moci a slávě prodral.

Měl ovšem štěstí, které, jak známo, přeje silným. **Z levičáka se stal extrémní konzervativce.** Pravda, doba mu přála. První žena mu pomohla dostat se do Hollywoodu, který byl za Roosevelta a krátký čas po něm prosovětský. A Reagan, byť průměrný herec, se stal prezidentem Asociace herců právě pro jeho tehdejší levicové smýšlení. Jenže – a tady zasáhla ruka Prožtetelnosti – když Truman na jaře 1947 vyhlásil oficiálně „studou válku“ a za nepřítel číslo 1 označil Sovětský svaz, pochopil, že jeho místo je v předních řadách bojovníků s Říší Zla.

A jakmile roztočil svá represivní kola senátor MacCarthy a zaměřil pozornost mj. také na Hollywood, našel cenného pomocníka – prezidenta Asociace herců. Ten totiž dobře znal poměry v největší filmové svatyni a věděl, na koho z kamarádů ukázat prstem, koho poznamenat Kainovým znamením „zrádce vlasti“, člověka s „neamerickým smýšlením“.

Představ si, můj Čecháčku, mráz mě přejel po zádech, když ukázali dokument z padesátého roku (však víš, co to byla za doba, Horáková&spol. už byli popraveni), v němž je **R. Reagan uvědoměn z práškačství jako agent FBI.** I jeho syn se později zhroutil, když se to dověděl, ale to už si mohl vše srovnat v hlavě. Tak, jak to ostatně vysvětlují v tom skvělém filmu. Reagan, ujišťují, převrátil kabát ne z nějaké projevnosti, z konjunkturalismu, ale proto, že za změněné poválečné situace zůstal americkým vlastencem. Právě **morálka** tohoto vlastenectví, nezloné přesvědčení, že Spojené státy americké jsou samým Bohem předurčeny k vládě nad světem, ospravedlňuje Reaganovo práškačství. A všechno, co pak dělal nejen pro záchranu své země, ale lidské civilizace a kultury, jejíž hodnoty USA sřežší!

Chápeš, můj drahý a milý Čecháčku, oč se jedná? Jak důležité je nahlížet na věci z hlediska toho, komu mě jednáni poslouží?! Účel skutečně světí prostředky. Jezuité to dobře věděli.

Vždyť proboha v boji se Zlem musí Dobro použít všechny prostředky, které vedou k porážce Zla. Filmový dokument, který jsem shlédl, dokazuje jednoznačně, že R. Reagan zachránil svět před komunismem. Zlatým písmem bude zapsán do historie.

A že se u nás pranýřují a odsuzují i ti, kdo sloužili StB? Že se zveřejňují jejich jména? Napomáhali Zlu – na rozdíl od Reagana. Když dva dělají totéž, není to totéž. Jen by bylo také zapotřebí seznámit naši veřejnost s těmi, kdo byli agenti CIA. A **náležitě** je ocenit.

Tvůj J. K.

* * *

Není nám známo, zda **J. K.** a jeho Čecháček sledovali druhý díl amerického filmového dokumentu o Reaganovi (28. července v 15.45 h na ČT 2). Pokud ano, museli nepochybně pociťovat uspokojení z toho, jak jeho autoři hodnotí úlohu prezidenta USA, který vládl v letech 1981-1989, v boji s komunismem. Byl to vskutku neúprosný fanatický antikomunista. Však se to také z dokumentu dovídáme, říká se v něm „nebyl tolik politik jako antikomunista“. Ale film musel v každém případě našeho Čecháčka také zklamat. Film totiž přesvědčivě dosvědčuje, že Reagan byl nejen práškač, ale také lhář a podvodník velkého formátu. Všechny možnými způsoby podporoval zabíjání z „kontras“ v Nicaraguy i dalších zemích Střední a Jižní Ameriky. To, co provedl v Grenadě je úžasně. Prohlašoval přitom teroristy bojovníky za svobodu a bojovníky za svobodu za teroristy. Politika v demokratických zemích, jak cynicky hlásal, je prý otevřená. Tajně však využíval CIA a americké vojáky v naprostém rozporu s ústavou USA.

A pokud jde o vnitřní politiku USA? Založil tzv. reaganomiku s jejím zbožněním tzv. svobodného trhu. Bohatým dával, chudým bral. Kdysi stoupenec odborů fakticky odbory v USA zlikvidoval. Ustavil rostoucí rozpočtové schodek, beznadějně zvyšující se zadluženost – takový je odkaz, který po sobě zanechal.

Až budou moci diváci televize shlédnout filmový dokument Olivera Stonea (zatím de facto nepřístupný, protože vysílán po půlnoci) „Americké století“, doví se, kdo byl Reagan skutečně – ale i další američtí prezidenti, např. H. Truman, strůjce „studené války“, který atomovými bombami, jež zničily Hirošimu a Nagasaki (6. a 9. srpna 1945), zahájil éru smrtelné hrozby života na této planetě.

Reaganovi, jak známo, se u nás dostalo pocty tím, že část ulice Zikmunda Wintra (velký spisovatel, který ve svém díle Mistr Kampanus odhalil odpornou podstatu kolaborantských dušiček našich čecháčků) byla přidělena právě jemu. Vážení čecháčkové, použijeme-li už oslovení z dopisu, který uveřejňujeme, není to málo? Neměli byste se dožadovat, aby nad Prahou stál pomník R. Reagana v jeho nadživotní velikosti?

Redakce

USA a Kuba oznámily obnovení diplomatických styků

Nemá smysl hluboce spekulovat o tom, pro koho je obnovení těchto vztahů důležitější. Je evidentní, že imperialistická vláda Spojených států nebude podporovat Komunistickou stranu Kuby. I naši komunisté a především jejich bývalí lídři by měli ještě nyní otevřeně říci, zda se při své kapitulaci ohlíželi na to, jak se ke komunistickému hnutí v budoucnosti chovat jejich členové strany a jejich příznivci, kteří čtyřicet let svého života, za minimální odměnu, budovali ve své zemi socialismus a živili stranickou byrokracií. Při tom mnozí z nich nebyli menší hrdinové, než ti lidé, kteří stojí v čele kubánských komunistů.

Je potřeba se ptát: jsou si vědomí bratři Castrové a vedení komunistické strany toho, co bude s komunisty a jejich příznivci? A to již vůbec nehovořím o ztrátě vlivu na komunistické hnutí v Latinské Americe a ve světě. Komunisté se nesmí nikdy, ani pod tlakem vzdát politické moci, protože musí počítat s tím, že se v těch zemích, kde komunisté takto postupovali, po staletí neprosadí žádný progresivní režim a to nehovořím o socialismu.

Diplomatické vztahy mají být obnoveny 20. 7. 2014.

Až dosud vedení KS Kuby správně vidí, že restaurace diplomatických vztahů není jeho vítězstvím, ale pokračováním globalizace na základě amerických pravidel tržní ekonomiky. Americká vláda, představující nadnárodní korporace hodnotí restauraci styků, jako návrat Kuby do polokoloniálního stavu v jakém byla před revolucí v roce 1961.

Restaurace diplomatických vztahů následuje po oficiálním vymazání Kuby z amerického seznamu sponzorů státního terorismu. Proces byl zahájen již před dvěma lety za podpory Vatikánu a Kanady. I po obnově vztahů nebude zrušeno americké embargo. K takovému kroku by však mohlo dojít i přes odpor kubánských emigrantů, členů Republi-

kánské strany, senátora Rubia a členky Kongresu Lleany Rosové-Lehtinenové, jako kroku podporujícímu světovou nadvládu.

Zatažení Kuby do oblasti amerického vlivu a pozdější vyvolání barevné revoluce k likvidaci komunistického režimu je úderem jak proti Rusku, tak i proti CLR. Obě země rozšiřují své obchodní vztahy s Kubou a Rusko chce snad obnovit i vojenskou základnu v Lurdes, kterou opustilo v roce 2002. Rovněž Brazílie chce investovat na Kubě, stavební gigant Oderbrecht má záměr vybudovat přístav a bezcelní zónu v Marielu.

Americké korporace se nemohou dočkat možnosti využívat kvalitní, ale špatně placené kubánské dělníky a kořistit národní surovinové bohatství.

Mimořádný zájem mají o zemědělství. Třetinu kubánského teritoria tvoří orná půda a 20% obyvatelstva pracuje v zemědělství. Mnohé společnosti již začaly vytvářet velké skupiny, jako na příklad US Agriculture Coalition for Cuba USACC - Americká koalice pro Kubu, která již v březnu vyslala delegaci k jednání s kubánskou vládou. V USACC jsou sdruženy agrární giganti jako ADM a Cargill (kakao-čokoláda), American Feed Industry Association - Asociace amerického potravinového průmyslu, Corn Refiners Association - Asociace zpracovatelů kukuřice, National Chicken Council - Národní rada pro drůbež atd.

Již minulý rok Americká agrární komora vyslala do Havany svou delegaci na nejvyšší úrovni k diskusím o privatizačních a výhodách pro americké firmy po ukončení embarga. Členem delegace byl i Alfonso Fanjul z cukrového koncernu Fanjul Corp. sugar, který zahrnuje i Domino Sugar a Florida Crystals. Fanjulova rodina vlastnila cukrovárnictví a latifundie na Kubě před revolucí. Nyní by chtěla

restituovat své bývalé majetky a ovládnout kubánský venkov.

Rovněž telekomunikační společnosti doufají v zisky, poněvadž pouze 20 % Kubánců vlastní mobilní telefon a 25 % nemá přístup k Internetu.

Na uvolnění cestování čekají hotelové korporace a vlastníci výletních lodí. Frank Del Rio, výkonný ředitel Norwegian Cruise Line Holdings - Norského výletního holdingu nedávno uvedl: „Musím na to nepřetržitě myslet. Kuba a výletní průmysl jsou ovocem božím, které čeká, až ho někdo utrhne.“

Není vůbec jasné, jak chce vedení kubánského ÚV KS integrovat socialistickou Kubu do systému světového vykořisťování. Co řekne svým komunistům a dělnické třídě?

Je možné, že se mýlím a Castrové se liší od Husáka a Jakeše, protože takový kotrmelec nelze učinit, aniž by Kuba rychle spadla pod diktaturu amerického imperialismu. Není to jen vliv, který se projevuje již nyní zejména v tom, že Washington již přes půl století podporuje emigrantské organizace floridských Kubánců a USAID (Agentura pro mezinárodní rozvoj) řízené destabilizační akce.

Úsilí o ovládnutí Kuby obsahoval i Obamův projev v Bílém domě k příležitosti obnovy diplomatických styků: „Tato změna nám umožní podstatně zvýšit kontakty s kubánským lidem. Na velvyslanectví budeme mít početný personál a naši diplomaté budou mít vliv na celý ostrov. Na vládu, občanskou společnost a obvyklejší Kubánci, kteří usilují o lepší život.“

Ostatně na summitu OAS Raúl Castro odpustil Obamovi zločiny amerického imperialismu a nezdůrazňoval dravčí úlohu amerického imperialismu. Naopak uvedl, že „při přijímání tohoto rozhodnutí byla Kuba povzbuzena recipročními záměry rozvinout aktivní a kooperativní vztahy mezi naším lidem a vládami.“

K. Kluz

Fidel Castro: USA ničí planetu

Bývalý vůdce kubánské revoluce Fidel Castro v otevřeném dopise uveřejněném v listu Granma 13. 8. 2015, v den jeho 89. narozenin, tvrdě kritizoval zahraniční a ekonomickou politiku USA od druhé světové války. Zdůraznil: „Spojené státy se staly nejbohatší zemí na zničené planetě plné mrtvých, zraněných a hladovějících“.

Fidel Castro, jenž odstoupil z čela Kuby roku 2006 kvůli nemoci a nejvyšší funkci předal bratru Raulovi, v dopise nezmínil otevření ambasády USA v Havaně připravované na 14. srpna, ale připomněl, že USA dluží Kubě miliony dolarů kvůli hospodářskému embargu uvalenému na

Kubu po revoluci. Podle kubánského vedení blokáda výrazně poškodila její ekonomiku a škody jsou odhadovány na více než bilion dolarů. Přes obnovení diplomatických styků přitom embargo dál platí a jeho případné zrušení naráží na silný odpor mnoha amerických kongresmanů.

„Kuba je oddána míru a dobré vůli. Nikdy nepřestaneme bojovat za mír a bohatství všech lidských bytostí bez ohledu na barvu jejich pleti a zemi původu“, napsal dále Fidel Castro. Již v podobném dopise v lednu uvedl: „Nedůvěřuji politice Spojených států, nepromluvil jsem s nimi ani slovo. Neznámá to však, že odmítám mírové řešení konfliktů.“

Oslav 89. narozenin Fidela Castra se zúčastnili v Havaně usměvaví prezidenti Bolívie a Venezuely Evo Morales a Nicolas Maduro.

Na druhý den přiletěl do Havany americký ministr zahraničí Kerry k otevření velvyslanectví USA po 54 letech. Kuba otevřela své zastupitelství ve Washingtonu již v červnu. Kerry naplánoval jednání s kubánským ministrem zahraničí Rodríguezem, římskokatolickým arcibiskupem Jaimem Ortegom i se skupinou disidentů. Vlajka USA vztyčena před budovou ambasády na pobřežním bulváru Malecón tak spíše připomíná pověstného trojského koně. -jji-

K narozeninám A. A. Majejského

Tajemník ÚV VKSB, předseda byra ÚV VKSB pro Ukrajinu, Moldávii a Podněstří, šéfredaktor Dělnicko-rolnické pravdy Anatolij Arkadjevič Majejskij strávil v užhorodském vězení svoje 67. narozeniny. Je vězněn od 28. listopadu 2014 za aktivní nesouhlas s fašistickým převratem na Ukrajině.

Narodil se 8. srpna 1948 v úřednické rodině ve městě Kremenec na západě Ukrajiny. Po absolvování střední školy pracoval jako dělník, v letech 1967-1972 studoval Polytechnický institut v Oděse, poté pracoval jako inženýr a tajemník komsomolu v kožešinné továrně ve městě Balta v Oděské oblasti. Od prosince 1974 sloužil v ozbrojených silách SSSR, mj. na ruském Krajiním severu, na Dálném východě a v letech 1983-1985 v Afghánistánu. Z ozbrojených sil SSSR odešel v roce 1992 pro nesouhlas s vývojem po srpnu 1991 a zákazu KSSS.

Od září 1994 je členem Všesvazové komunistické strany bolševiků. Od jejího II. sjezdu v roce 1996 je členem ÚV a od pléna ÚV v březnu 1998 tajemník ÚV VKSB. Do těchto funkcí byl zvolen i na III. a IV. sjezdu VKSB. Žije v Mukachevu.

Je spoluzakladatelem a redaktorem listu Dělnicko-rolnická pravda, kterou pronásledovaly již předchozí ukrajinské režimy. Ovšem soudní procesy v letech 1997-1999 a 2002-2004 redakce vyhrá-

la. Jak zdůraznil ÚV VKSB, pronásledování bolševické Dělnicko-rolnické pravdy zesílilo po nastolení banderovsko-fašistického režimu v únoru 2014. Proti A. A. Majejskému bylo obnovené soudní řízení a od listopadu 2014 je držen ve vazbě. Za jeho nepřítomnosti se nové úřady pokusily list zakázat, ale čtenáři zabránili vynesení rozsudku. Nyní je administrativní řízení proti listu po dobu soudního procesu s A. A. Majejským pozastaveno.

Prohlášení ÚV VKSB připomíná, že pod vedením A. A. Majejského byro ÚV pro Ukrajinu, Moldávii a Podněstří a Dělnicko-rolnická pravda vykonali velkou práci při vytváření revolučního třídního vědomí dělnické třídy a pracujících mas, při odhalování sionismu, fašismu i „banderovštiny“, při vyvracení mýtu o „hladomoru“, „stalinských represích“ apod. a zejména při propagaci idejí marxismu-leninismu.

A. A. Majejskij napsal a vydal knihu „Sionisticko-americký imperialismus v boji za světové panství. Ozbrojené síly USA“ a řadu prací, především „V boji za obrození SSSR“, „O socialismu

s čínskými specifiky“, „Zastavit fašismus“. I ve vězení pokračuje v analytické a žurnalistické činnosti. Napsal řadu článků o boji pracujících Donbasu proti fašismu na Ukrajině, o sociálněekonomické katastrofě Ukrajiny či o rostoucí hrozbě III. světové války.

Jak zdůraznil ÚV VKSB, „veškerá činnost A. A. Majejského je založena na revolučním základě marxismu-leninismu, na neotřesitelné víře v revoluční potenciál proletářských pracujících mas, na marxisticko-leninském poznatku přesně zformulovaném soudruhům Stalinem, že imperialismus hledá východisko z krize ve válce a dělnická třída v revoluci.“

ÚV VKSB blahopřál soudruhu Majejskému k narozeninám a popřál mu pevné zdraví, dlouhý život, úspěchy v literární a společenskopolitické činnosti a rovněž, aby pevně přestál všechny těžkosti nynější situace. Redakce „Dialogu“ se připojuje k tomuto blahopřání.

Vyzýváme naše čtenáře ke kampani solidarity, ke sbírce na podporu soudruha Majejského a revoluční činnosti ukrajinských bolševiků.

Roční předplatné včetně poštovného činí 250,-Kč.

Šéfredaktor: Zdeněk Košťál. Nevyžádané rukopisy nevracíme.

Vyhrajujeme si právo redakční úpravy rukopisů.

Vydavatel: OREGO productions, Moulíkova 2238/1, 150 00 Praha 5

Registrováno MK ČR 6320; ISSN 1210-454

„Dialog“ - číslo 320

Uzávěrka čísla 15. srpna 2015

Z dopisů čtenářů...

Dotaz

Poslankyně, poslanci!

Ministr Stropnický chce mapovat počty mužů a žen schopných a ochotných podílet se na ochraně vlasti. Ráda bych se dověděla, co konkrétního politici chtějí, abychom bránili?

Cizí kapitál, cizí banky, cizí média, cizí šachty, cizí pozemky? Majetky zbohatlíků, korupčníků a tunelářů? Majetky politiků a jejich rodin?

Proč bychom měli pokládat životy za zemi, která nám byla ukradena, za firmy, pro něž dřeme za 1/3 německých výplat, za obchodní řetězce, které zlikvidovaly drobné podnikatele a prodávají nám zdravotně závadný odpad, za ukradenou vodu? Proč bychom měli umírat za drzé, nenasytné politiky?

Děkuji za odpověď!